

Достойно è проч' и урёдно,

И за споменз да оставимь врѣдно,

Тѣж славнѣ повѣсть херойкинѣ

Аделаидѣ чюдна юнакинѣ.

И нейно-то сърдце милостиво

На свѣта едничко, ахъ! и дивно;

И нейнѣ-тѣ любовь чрезвичайнѣ,

Чувствителнѣ, и на вѣкы сѣйнѣ,

Кож è тѣ сърдечно имала,

И свой сзпрѣгз да любви знаала,

Свой сзпрѣга, милог' Орестана

Любимаго Обриств Графа Звѣнна.

Сз това она най голѣмѣ слѣвѣ,

Честь и похвалѣ вз свѣтз заслѣжава;

Междѣ първы, славны колко има

У свѣтз-тз жены, тѣ выше зима

Пърко мѣсто, и честь и похвалѣ

И длговѣчный споменз и слѣвѣ.

Примѣчаніе. Чудно и нестижимо; какъ свѣта-то сѣдвина на томъ свѣтз è нарѣдила и опредѣлила сичка непостоянно, дивно и промѣнително! — Что-то никакво дорѣ, вези зло не може да остане и да вѣде за длго. — И сичко онова что è на прасно и ненадѣчно, не è постоянно! — Гдѣ то è най голѣмо желаніе и радость — тамъ дойде и най голѣма грьжа и жалоть! — Нз и това не быва свѣтомъ еднакво, но по талаита и счастье. — Свакогы обаче паметни-ти, чувствителни-ти и праведни-ти това повече прѣтърпѣвать — и вывать несчастни! — За това трѣбва дорѣ да позорствваме на всякъ единъ крачкъ при живота ни — что-то да выхне можели колко-родѣ да извѣгаваме тѣя постиженія и прѣдѣрѣшанія. —